

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul IX.

București, 1929.

No. 5.

Nevoile fraților noștri din Basarabia.

„Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință“.
Gal. 6, 10.

Intre Nistru și Prut, la răsăritul țării noastre, se întinde provincia Basarabia. Cea mai mare parte este un șes întins, având numai spre Miazănoapte câteva coline împădurite. Populația este foarte rară, și între un sat și altul sunt distanțe mari, deseori 30—40 km.

studia situația fraților la fața locului și pentru a da un raport amănunțit asupra cercetării lor. În urma acestei hotărâri au plecat frații: C. Popescu, F. Kessel, Gh. Stănescu, și scriitorul acestor rânduri, în ziua de 4 Martie a. c. spre Basarabia.

O vizită la Comunitatea din Leova.

În contrast cu monotonia reliefului stă variația populației, care se compune din români, ruși, germani, bulgari, greci, turci, tătari, evrei și alte naționalități.

Asupra acestei provincii fr. C. Popescu, a dat la ultimele ședințe ale Comitetului Uniunii un raport, descriind greutățile și nevoile fraților noștri în urma secetei din Basarabia. Comitetul a denumit o Comisiune pentru a

După o călătorie cam de 21 ore, am ajuns la Prut, care desparte Moldova de Basarabia. Acest râu a fost pe timpul acela acoperit cu un strat de gheață gros de 2 m., astfel încât se putea trece cu cea mai grea povară. După trecerea Prutului, am intrat în orașelul Leova, unde avem o Comunitate de 17 membri; și spre marea noastră bucurie, cam tot atâția prieteni. În acest oraș locuiește și fr. Reinhei-

mer, unicul nostru lucrător din Basarabia de Sud. Aici am avut ocazia să vedem și să auzim chiar din gura iubiților noștri frați nevoile și mizeria cea mare, care o îndură. Nu numai anul trecut a fost o recoltă rea, ci cu începerea anului 1923, însă cu excepția anului 1926, a fost numai secete, cea mai mare fiind cea din 1928. Mulți dintre iubiții noștri frați au suferit foarte mult.

Spre ilustrare redau mai jos descrierea unor fapte caracteristice și foarte semnificative.

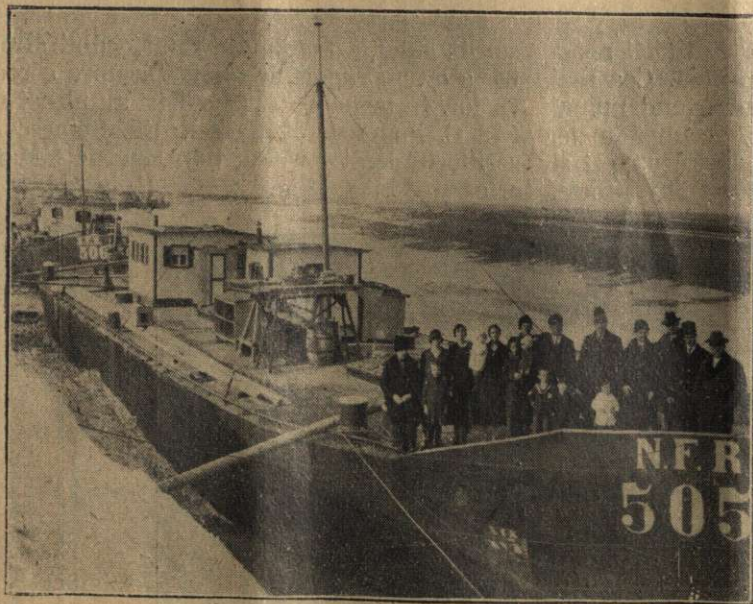
Un frate a semănat pe o suprafață de 2 ha. o cantitate de 160 kg. grâu și a recoltat 2 kg.

Altul a semănat un ha. cu grâu și n'a strâns cel puțin un paiu.

Asemenea cazuri s'au întâmplat pretutindeni.

tr'un chip neobișnuit, pescuirea a fost imposibilă, și peștii fiind lipsiți de aer au murit în mare număr; și ca urmare nici apa nu se mai putea întrebuița.

Am întrebat pe un frate cu o familie cu trei copii, ce mănâncă, și mi-a spus, că el este unul dintre cei mai favorizați, căci locul său este situat mai jos și anul trecut a recoltat câțiva pepeni și niște varză depe el. El și familia sa mănâncă pepeni murați și varză acra cu mlaieu; în prezent mai au zece pepeni, însă peste puțin timp se vor termina și aceștia și atunci nu vor mai avea nimic de mâncat. Am întrebat, dacă nu s'au ajutat reciproc. Mi-a răspuns că au făcut-o până când au avut ce, însă acumă nu mai au nici ei cu ce să se ajute unul pe altul.

PE PRUT.

Pe un șlep prins de ghețuri,
unde locuiesc prieteni.

Din pricina deselor recolte rele, oamenii s'au văzut constrânși să vândă atât din untele lor cât și din vite, sărăcind astfel din ce în ce mai mult. În acelaș timp se resimte și lipsa de ocupație, cât și o mare criză de bani. Mulți nu mai au nici sămânță, nici animale de muncă, fiind expuși celor mai mari greutăți. Iarna cea grea și îndelungată a agravat mizeria acestor oameni. Ne fiind păduri în apropiere, lemnele sunt scumpe și se pot procura foarte greu. De obicei se încălzește cu trestie și gunoiu uscat. O legătură de trestie costă 8—10 lei, și dacă ne gândim și la faptul, că posibilitatea de câștig e foarte restrânsă, ne putem da bine seama că mulți au fost constrânși să ierneze în odăi neîncălzite.

Altă dată au avut un mijloc de câștig prin pescuire, însă fiindcă Prutul a înghețat în-

Am făcut câteva vizite și am găsit aproape pretutindeni camere neîncălzite, unde stau chiar și cei bolnavi. Am întâlnit câteva cazuri de tuberculoză în gradul cel mai grav.

Intr' casă am găsit o familie cu cinci copii. Mama cu un sugaci, ședeă lângă soba în care nu eră nici urmă de foc.

Pretutindeni ni s'au oferit tablouri mișcătoare. Copii mici în haine rupte... camere neîncălzite! Cred că frații noștri au învățat să se roage: „Vină Impărăția Ta în curând!”

Am vizitat pe un frate bolnav, Tarnafsch Petre, care suferă de tuberculoză. El stă într'o cameră neîncălzită la un frig de 30—40 grade sub zero, lipsindu-i chiar hrana și medicamentele necesare. Ne-a impresionat foarte mult situația lui atât de critică și am dorit să-l fotografiez. Văzând, că mă prepar pentru a-l fo-

Familia fr. Reinheimer, singurul lucrător din Sudul Basarabiei, și un frate colportor, în localitatea Leova.

tografia și presupunând că am intenția de a arăta fotografia sa, mi-a spus, ca să adaug la această ocazie și textul, care îi dă o mângâiere nespuse de mare în suferințele sale. Este textul din Iov 19, 25: „Dar știi că Răscumpărătorul (Mântuitorul) meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ“. Am promis fratelui că o voi face, oridecâteori voi aminti sau vorbi de suferințele sale. Credința în învierea prin Hristos are o influență minunată asupra acestui frate.

Spre onoarea lui Dumnezeu putem zice, că am găsit această credință la toți iubiiții noștri frați. Ei toți sunt gata să ducă lupta până la sfârșit, așteptând mântuirea lor din partea Domnului, fiind conștienți că aceste suferințe au trebuit să vină asupra lor, împlinindu-se astfel profeția Mântuitorului.

ȘCOALA MISIONARA

să fie

ȚINTA TINERETULUI

Advent

Pentru ameliorarea celor mai mari nevoi am primit din partea Uniunii o anumită sumă, care a fost însă insuficientă, căci lipsurile sunt prea mari. Ne vedem așa dar constrânși să facem din nou un apel călduros către toți iubiiții noștri frați din întreaga Uniune, să-și aducă aminte de textul din Isa. 58, 7. 8. 10. 11:

„IMPARTE-ȚI PAINEA CU CEL FLAMAND,

și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului va fi coada oștirii tale.

DACA VEI DA MANCAREA TA CELUI FLAMAND, DACA VEI SATURA SUFLETUL LIPSIT, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunecarea ta va fi ca ziua nămieaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți

Fr. Tarnofski Petre bolnav de tuberculoză de un an și jumătate, din Leova.

va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădulărelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă“.

(Va urmă.)

I. Bauer.

Ședința de iarnă a Comitetului Diviziunii Sud Europene.

Gland, Elveția, 22—30 Ianuarie, 1929.

Prima ședință a întregului Comitet al nou-createi Diviziuni Sud-Europene s'a ținut în Gland, Elveția, în zilele dela 22—30 Ianuarie 1929, precedată de o ședință finală a Comitetului vechei Uniuni Latine. Teritoriul acelei Uniuni a fost cu ocazia aceasta reorganizat. Franța cu Belgia formează pe viitor Uniunea Franco-Belgiană; Elveția Franceză s'a unit cu Elveția Germană, formând noua Uniune Elvețiană; Italia și Nordul Africei au fost reorganizate ca Uniuni-Misiuni direct sub conducerea Diviziunii. Pe teritoriul Diviziunii noastre avem deci acum trei Uniuni: Franco-Belgiană, Română și Elvețiană; patru Uniuni Misiuni: Iberiană, Italiană, Iugoslavă și Nord Africană; și trei Misiuni locale: Mauriciu, Madagascar și Camerun.

ploaiei târzii în acest câmp. Aci poporul nostru în trecut a avut de suferit mari persecuțiuni. Sunt șase Conferințe acum în această Uniune. Pretutindeni este mare interes de auzirea adevărului, iar, când Lucrătorii noștri vorbesc, sălile sunt pline de auzitori. Într'o localitate mulțimea a venit în sală în așa număr, încât au scos afară toate scaunele și toți stăteau în picioare înghesuți până pe amvon, așa încât Predicatorul nu mai avea unde să-și miște mâinile pentru gesturi. Acum în România este mai multă libertate decât înainte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, speranțele pentru creșterea lucrării pe viitor în această țară sunt foarte strălucite.

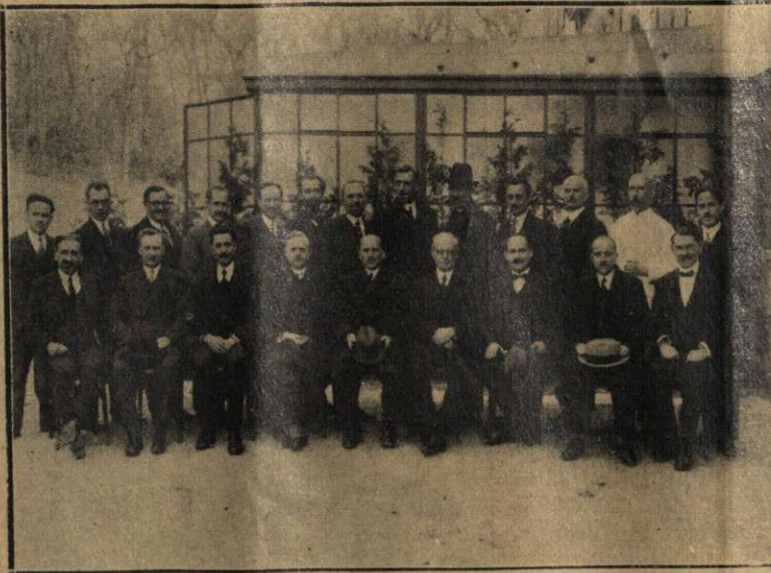
O parte foarte apreciată din consfătuirea noastră a fost alcătuită din studiile biblice pre-

Dela stânga spre dreapta: 1 rând:

J. Rey
D. Wall
F. Charpiot
L. L. Caviness
A. V. Olson
J. C. Raft
F. Brenwald
S. Rasmussen
P. P. Paulini

2 rând:

W. Beach
A. G. Roth
A. Mocnik
R. Gerber
A. Girou
Șt. Demetrescu
M. Raspal
O. Meyer
V. Monnier
R. Bahler
Dr. De Forest
Dr. H. Müller.

A. V. Olson, Președintele Diviziunii, în cuvântarea sa de deschidere, a dat nota acestei întregi ședințe de Comitet, propunând a se adopta ca moto „*Înainte în unire*”, care moto a și fost votat prin ridicare în picioare și printr'o călduroasă rugăciune, în care noi toți ne-am consacrat din nou Domnului pentru serviciul Său, întru împlinirea unor lucruri și mai mari în Diviziunea noastră, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Rapoartele prezentate de către Președinții de Uniuni au fost toate interesante; dar cel mai impresionant a fost cel prezentat de către reprezentantul Uniunii Române. Se pare că am ajuns cu adevărat în timpul revărsării

zentate în fiecare dimineață de către fr. J. C. Raft, veteranul nostru Secretar de Diviziune. Articolul acesta s'ar face preă lung, dacă ar fi să redăm toate cuvintele bune spuse de el cu acea ocazie; dar pareă că Dumnezeu însuș ne vorbește și ne dă tocmai sfaturile cele mai necesare zi cu zi, prin gura servului Său, în prima oră a dimineții, pentru toată ziua. Câteva din temele tratate au fost: Apropiata a doua venire a lui Hristos; Planuri pentru o mai bogată recoltă de suflete; Lucrarea în unire; Privilegiile și datorile noastre în calitatea de conducători; Spiritul profetic; și Locul rugăciunii în lucrarea noastră.

La această consfătuire au fost luate multe

hotăriri, din cari vom aminti numai câteva. Acesta a fost un mare Comitet misionar. O mare lucrare stă înaintea noastră. Din cele 20 de câmpuri misionare, cari aparțin Diviziunii noastre, Misionarii noștri au intrat numai în 6. Asupra Diviziunii noastre apasă, deci, greaua răspundere, de a furniza din patrie Lucrători nu numai pentru Câmpurile misionare repartizate Diviziunii noastre, ci și pentru Câmpurile Misionare ale altor Diviziuni, cu mari teritorii coloniale. S'a luat o hotărîre, de a căuta să găsim un Secretar de Departamente pentru Haiti. Directorul Câmpului misionar din Haiti este din Diviziunea noastră, trimis acolo acum patru ani. Fr. M. Raspal, care a fost Directorul Misiunii noastre din Madagascar, a fost mutat în Africa Ecuatorială, ca Președinte al aceluși câmp,

Uniunea Elvețiană a fost invitată, să dea un tânăr pentru lucrarea din Africa de Nord. Marocul Spaniol, Tangerul și Zona Internațională au fost alipite teritoriului Uniunii Nord Africane. Astfel Uniunea aceasta se întinde acum dela hotarele Egiptului până la țărmurile Oceanului Atlantic, și dela Marea Mediterană deacurmezișul mării Sahara până la hotarele Africei Franceze de Vest.

Au fost apoi făcute planuri pentru a spori numărul Lucrătorilor din patrie și pentru a face o lucrare mai agresivă. Un Lucrător trebuie așezat în Elveția Italiană; Franța primește înapoi cele trei Departamente alipite pe vremuri Conferinței Lemanului. O cerere a fost adresată Conferinței Generale, să ne dea un bărbat ca Șef de Colportori pentru Uniunea Iberică, ca să ia locul fratelui B. B. Al-

Dela stînga:

F. Charpiot
L. L. Caviness
A. V. Olson
J. C. Raft
F. Brenwald
S. Rasmussen.

unde până acum am avut numai o singură familie de Misionari, Fratele și Sora R. L. Jones, locuind la aproape 165 de Kilometri de Yaounde, capitala Camerunului Francez. M. J. Bureaud, acum în Madagascar, a fost hotărît ca Director acolo, în locul rămas vacant prin mutarea fratelui M. Raspal. S'a mai luat o hotărîre, cerînd liberarea a două familii în plus, cari să meargă, una la Madagascar și o alta la Camerun. O altă hotărîre a mai fost luată, destinînd pe A. J. Girou ca Director al Misiunii din Insula Mauriciu. În timpul ședințelor s'a mai luat hotărîrea, ca fr. R. T. E. Colthurst să fie mutat în Uniunea Nord Africană. Fr. A. Bard a fost destinat apoi ca Secretar de câmp misionar pentru această Uniune.

drich, care se întoarce în America din motive de sănătate, atît el cît și soția sa. O altă cerere a fost adresată Conferinței Generale, să ne dea un Președinte de Conferință pentru Portugalia, iar Diviziunea Europeană Centrală să ne dea un Lucrător pentru Portugalia. Încă o cerere a mai fost formulată pentru un Evanghelist cu limba spaniolă. Au mai fost luate și alte hotărîri, cari trebuie mai întîi lucrate de către Comitetele respective ale diferitelor Uniuni și Conferințe locale.

Să ne rugăm cu toții, ca anul 1929 să fie cel mai bun an din câți am avut pe teritoriul Diviziunii Sud Europene.

A. V. Olson.

L. L. Caviness.

Iată cum Se poartă Dumnezeu nostru cu noi, dacă suntem credincioși!

„De multe ori tu ai învățat pe alții, și ai întărit mâinile slăbite. Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau și ai întărit genuchii cari se îndoiau. Și acum când este vorba de tine, ești slab! Acum când ești atins tu, te turburi! Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău“? Iov 4, 3—5.

Toți credincioșii din toate timpurile au fost mânați de gândul de a încuraja, a învăța, a sprijini, a îndemna, a ajuta, a sfătui și a întări pe cei cari pe calea credinței ajungeau la anumite momente de descurajare, pentru ca să rămână mai departe credincioși și să aibă parte de făgăduințele lui Dumnezeu.

Dar când unul din acești credincioși, care altă dată sprijinise pe alții prin sfaturi și îndemnuri, ajunge la anumite greutăți în viață, adesea uită că altădată el sprijinise pe alții și acum când este vorba de el se turbură și slăbește, după cum spuse textul de mai sus.

O! un asemenea credincios nu trebuie să uite că el e în luptă cu prințul întunerecului, cu Satana cel șiret, și dacă între oameni nu ar fi nimeni care să-l încurajeze, el poate găsi încurajare dela Acela care a fost mort, dar a înviat și este viu în vecii vecilor, dela Isus Hristos. La El trebuie să alerge din primul moment.

Dar bunul și milostivul nostru Tată cerească ne-a dat sfaturi în Cuvântul Său cari se potrivește pentru toate timpurile și pentru toate greutățile prin care trec cei credincioși.

„Voiu vesti îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi!

Voiu spune marea lui bunătate față de casa lui Izrail, căci i-a făcut după îndurările și bogăția dragostei Lui. El a zis: „Negreșit ei sunt poporul Meu, niște copii cari nu vor fi necredincioși“! Și astfel El S'a făcut Mântuitorul lor. În toate necazurile lor n'au fost fără ajutor și Ingerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime“. Isaia 63, 7—9.

Din textul de mai sus vedem că Domnul a sprijinit, de sigur când eră să cadă dela credință, pe credincioșii dinaintea noastră. Să cercetăm câteva cazuri spre a vedea felul cum a sprijinit Domnul pe credincioși când erau să cadă dela credință.

Cetăm deocamdată despre Ioan Botezătorul. Iată un caz care dă de gândit: Ioan Botezătorul cel mai mare dintre profeții născuți din femeie, care în persoană botezase pe Acela care trebuia să vină, și care cu urechile lui auzise

glasul Tatălui din cer la botez, zicând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesse plăcerea“. Mat. 3, 17; și totuși a ajuns să se îndoiască și să se descurajeze. Cum s'a putut?

Fiindcă atunci, tocmai când se gândia care ar fi cauza de nu vine Domnul să-l scape, căci are putere, Satana i-a șoptit la ureche: „Nu este acesta Fiul lui Dumnezeu cel care-L așteaptă lumea spre mântuire, căci dacă ar fi El Fiul lui Dumnezeu, ar veni să te scape și pe tine din acest necaz, că doar pentru cauza Lui ești închis“. Și astfel Ioan a trimis pe ucenicii lui să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul“? Mat. 11, 3.

Dar Domnul Isus Hristos în mila Lui cea mare nu l-a muștrat pe Ioan Botezătorul, deși ar fi fost în drept să facă aceasta, ci i-a atras atenția asupra faptelor Lui care le săvârșia și asupra profetiei din Isaia 29, 18, care anume se împlinise în persoana Mântuitorului.

Apoi i-a trimis încurajare să nu se poticnească ci să rămână încrezător în Dumnezeu. Vedem deci cum Domnul Isus Hristos în îndurarea Lui a sprijinit pe servul Său, credincios, în momentul când eră să cadă.

Un alt caz: Afară de întâmplarea cu Ioan Botezătorul să ne ocupăm puțin de viața de credință a profetului Ilie. Deasemenea un mare profet care în viața lui s'a luptat pentru poruncile lui Dumnezeu, a căutat să facă bine la oameni și stăruiă ca să-i aducă la ascultare de Dumnezeu. Un profet care a fost convins că slujește lui Dumnezeu, și la a cărui rugăciune Dumnezeu a răspuns cu foc. 1 Regi 18, 38. Dar la urmă, în loc să-i mulțumească pentru lucrarea sfântă pe care o făcea, oamenii nelegiuți s'au hotărât să-l omoare. 1 Regi 19, 2. Și urmarea a fost că lui Ilie, părându-i-se că n'are nici un succes în lucrare și că pentru zelul lui e chiar urmărit să fie omorât, și poate uitându-se și la caracterul lui o fi mai văzut și în el anumite slăbiciuni, cari îl nemulțumia, și-a zis: Eu tot caut să fac bine, să întorc la calea lui Dumnezeu pe oameni și ei caută să mă omoare, dar în străduința mea văd că nici eu nu sunt așa de bun cum ar trebui; și s'a hotărât să nu mai mănânce nimic ca să moară. 1 Regi 19, 3. 4. Și aceasta tocmai când Dumnezeu plănuia, să ia pe servul Său credincios, Ilie, la cer.

Dar și în cazul acesta vedem că Domnul, în îndurarea Lui a sprijinit pe servul Său, și nu l-a muștrat, ci a trimis pe Ingerul Său și a dat ajutor lui Ilie, pe care mai târziu l-a luat la cer.

Din toate acestea învățăm cât de minunat se

împlinesc cuvintele Domnului care zice: „Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui; dacă se întâmplă să cadă nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână“. Ps. 37, 23. 24.

Noi știm hotărât, că poporul lui Dumnezeu din timpul nostru face aceeași lucrare pe care o făcea și Ilie pe vremuri, și fiindcă ne găsim în timpul sfârșitului, când Domnul face planuri pentru a lua poporul Său la cer, nu este de mirare dacă unii dintre credincioși ajung la descurajare și slăbire în credință din cauza îmulțirii fărădelegii. Și uitând că ei în vîieța lor au încurajat pe alții, i-au învățat și i-au întărit ca să nu se clatine, acum când ei sunt atinși, fie în drepturile lor, fie cu vreun cuvânt ofensator de cineva, fie de vreo nenorocire, se turbură și uită îndemnul apostolului Pavel, care zice:

„Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a

suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să oboșiți, și să cădeți de osteneală în sufletele voastre“. Ebrei 12, 3.

De aceea încrede-te în Domnul și fă binele, locuiește în țară și umblă în credințioșie. Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima. „Incredințază-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El. Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăsește iuțimea, nu te supără, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciti, iar cei ce nădăjduesc în Domnul vor stăpâni țara“. Ps. 37, 3—9.

Făgăraș.

Dobre Toma.

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT.

Școala de Sabat și dezvoltarea ei.

(Indemnuri).

În primele numere ale Curierului Misionar din anul acesta, am simțit nevoia însămănțării unor rândueli, cari trebuie observate și luate la inimă, pentru ca școala noastră de Sabat, să se poată desvoltă complet, pentru atingerea țintei: a) câștigarea de suflete pentru Hristos; b) lărgirea soliei până la marginea pământului.

O școală bună, nu trebuie să se mulțumească dacă are băncile pline cu școlari, dar că, acești școlari cresc anual în cunoștințe și că, părinții și societatea, simt, că acolo este un dascăl care lucrează după un plan.

Mare mi-a fost plăcerea, trecând prin satele noastre îndepărtate, în momentul când copiii satului părăsesc clasele lor, văzându-i plecând în ordine, călcând cu seriozitate și cu atenție în preajma lor, sau strigând aproape într'un glas: „Bună ziua Domnule“,... ridicându-și căciulițele lor! Mi-am zis: Aici este un dascăl. Și n'am fost mirat, văzând chiar o tânără privind depe prispă, coloanele de mici școlari mergând spre casă. Am înțeles însă că dascălița aceea, eră însuflețită pentru misiunea ei. Adesea mă gândesc din zori de ziuă: Ce ar trebui să facem noi, pentru școala care pregătește candidații pentru împărăția lui Dumnezeu, pe noul pământ al ordinii și al păcii.

Noi avem continuu de cucerit noi progrese în dezvoltarea școlii noastre, care trebuie să atingă lângă ținta dată și marea noastră țintă personală: *Desăvârșirea caracterelor noastre*. De aceea, rup din nou o bucăciță din dorul

inimii mele, și zic: Este oare posibilă dezvoltarea școlii fără hotărîrea tutulor de a ascultă? Domnul S'a distins de Lucifer, prin aceea că El a înțeles să asculte până la moarte; iar Lucifer să discute, să discute, și iar să discute.

A ascultă și a luptă să experimentezi cele rânduite, să observi urmările, și când vei fi consultat să poți avea o părere proprie pe temelia unei experiențe făcută la masa comună,.... aceasta îmi pare lucru dumnezeesc. Dar, a discuta asupra unor rândueli recomandate, fără a le fi experimentat în îndelungă răbdare și rugăciune stăruitoare, numai pe motivul că așa s'a pomenit și că așa ne-am obișnuit, și că este mai ușor; acest fel de a cugeta și lucra, îmi pare, frățește vorbind, un lucru copilăresc.

De aceea, vă indemn din nou fraților, nu lăsați ca semănătura din Curierul Misionar să înțelească, și luați-o și răsădiți-o în inimile voastre ca diriginți, instructori, etc., și roadele, împrumutați-le celor pentru care, Domnul venind, vă va cere răspuns. Nu uitați că unul răspunde pentru zece, altul pentru cincizeci, altul pentru o sută și o mie, și că oricine are o răspundere, să ia seama că nu o poate nici părăsi, nici neglija, fără a da socoteală de dregătoria sa.

Cercetați din nou ca instructori, împreună cu diriginții și comitetele, fiecare rînd scris! Experimentați în răbdare și iubire, arătați obstacolele cari vi se pun în calea dezvoltării,

(Urmare la pag. 80.)

Școala din Eden.

„Fericit omul care a găsit înțelepciune“.

„Sistemul de educație instituit la începutul lumii, eră destinat a servi de model oamenilor în toate epocile următoare. În Eden, pe când locuia primii noștri părinți, fu stabilită o școală tip, ilustrație a principiilor divine.

Grădina Edenului servia ca sală de studii, natura de carte și Creatorul Insuș da instrucțiune străbunilor familiei omenești, (Adam și Eva) elevii Săi.

Creați pentru a fi „chipul și mărirea lui Dumnezeu“, Adam și Eva au primit daruri care-i făceau demni de înalta lor chemare. Posedând forma plină de grație și bună orânduială a unor creaturi divine, cu înfățișarea regulată și frumoasă, fața radiind de sănătate, reflectul bucuriei și al speranței, ei purtau în afară, asemănarea Creatorului lor. Dar această asemănare nu se manifestă numai în natura lor fizică.

Toate facultățile sufletului și spiritului, reflectau mărirea lui Dumnezeu.

Dotati cu o capacitate mintală și spirituală superioară, Adam și Eva au fost făcuți „cu puțin mai pe jos de cât îngerii“ (Ebr. 2, 7) ca ei să poată nu numai a pătrunde minunile universului vizibil, dar și a înțelege responsabilitățile și obligațiile morale.

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsără din pământ tot felul de arbori plăcuți la vedere și buni la mâncare, cât și pomul vieții în mijlocul grădinii“. Gen. 2, 8, 9. Acolo, în mijlocul priveliștilor încântătoare ale unei naturi neatinsă de nici o urmă de păcat, părinții noștri mergeau a primi educația lor — pentru care Dumnezeu Insuș depunea un interes deosebit, instruindu-i personal.

De multe ori aveau vizite din partea îngerilor, cari le da sfaturi și instrucțiuni. Adevseori vocea Domnului le vorbii pe când mergeau prin grădină în răcoarea zilei. Și stând față în față cu Domnul, se bucurau de această legătură. Cugețele Sale pentru ei erau, „cugețe de pace și nu de rău“; (Ieremia 29, 11) singurul Său scop eră binele lor.

Lui Adam și Evei a fost incredințată grija de grădină „ca s'o lucreze și s'o păzească“. Gen. 2, 15. Cutoatecă ei erau bogați și Stăpânul Universului putea să le dea din belsug, ei n'au rămas fără de lucru — o ocupație folositoare le-a fost dată ca o binecuvântare, pentru a le fortifica corpul, a le desvoltă spiritul și a le formă caracterul.

Cartea naturii, care expunea înaintea lor lecțiunile sale vii, le oferia un izvor nesecat de instrucțiuni și bucurii. Nu eră frunză în pădure, piatră pe munți, stea scripitoare din cer, loc pe pământ, în mare sau pe cer, care să nu poarte scris numele Domnului.

În acelaș timp ei puteau fi în legătură cu ființele însuflețite și neînsuflețite, cu frunza, cu floarea și arborele, cu fiecare creatură vie, dela Leviatanul mărilor până la praful ce strălucește în raza ce vine dela soare. Mărirea lui Dumnezeu în ceruri, lumile nenumărate în ordinea învățării lor, „plutirea norilor“ (Iov 37, 16) misterele lumii și soarelui, zilei și nopții, toate acestea făceau obiectul de studiu, elevilor din prima școală pământeană.

Legile, fenomenele naturii și marile principii de adevăr cari guvernează universul spiritual, erau deschise spiritului lor prin Ajuutorul nemărginit, cât și lumina cunoștinței despre măreția lui Dumnezeu, iar facultățile lor mintale și spirituale se desvoltau simțind bucurii în existența lor nepătată. Astfel ieși din mâinile Creatorului nu numai locuința Edenului, dar și pământul întreg, care eră nespud de frumos.

Nici o urmă de păcat, nici o umbră de moarte nu despodobia această măreață creațiune. Măreția lui Dumnezeu „acopere cerurile și pământul este plin de lauda Lui“. Hab. 3, 3. „Stelele dimineții intonau cântece de veselie și fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie“. Iov 38, 7. Pământul eră astfel un simbol al Celui care este „bogat în milostivire și credincioșie“, și un subiect de studiu potrivit celor cari erau după chipul și asemănarea Sa. Grădina Edenului eră un model de ceea ce Dumnezeu voia a face pământului, și planul Său eră, ca familia omenească îmulțindu-se, alte școli și alte cămine să fie întemeiate după modelul ce instituisse. În acest chip, dealungul veacurilor, întregul pământ s'ar fi văzut acoperit de locuințe și școli, unde cuvintele lui Dumnezeu ar fi fost studiate și elevii înzestrați cu multă putere de a exprima mai departe, în veșnicie, lumina cunoștinței despre Dumnezeu“.

Acela care este milos și îndurător pentru omenirea întreagă, deși dealungul veacurilor păcatul a distrus ca un vierme periculos toate lucrurile, plantele, omul, animalele și frumusețea pământului, a întocmit și în zilele noastre școli misionare unde tinerii și tinerele se

(Urmare la pag. 75.)

Programul adunării „C. M. V.” din luna Mai 1929.

Săptămâna doua.

RAPORTUL LUPTEI DELA 4—11 MAIU.

Ora aceasta va fi folosită pentru ca tinerii noștri să poată aduce în public rapoartele lor despre lucrarea misionară din Săptămâna cea Mare.

Vieța este o luptă — noi am fost salvați de Isus și înrolați în „Armata de Salvare”. Cel salvat se face viu prin Isus și devine luptător cu El, pentru salvarea altora.

Săptămâna cea Mare fu un prilej binecuvântat și nici un tânăr n'a putut rămâne nepăsător „luptei de salvare”—prin ducerea literaturii la inimile ce strigă după viul și adevăratul Dumnezeu.

Fiecare povestește experiențele sale cu Dumnezeu și cu oamenii cu cari a venit în contact.

Ce țintă ați avut, și dacă ați atins-o.

Colecta strânsă se adaugă pentru fondul din Camerun.

Controlați ținta voastră generală, vorbiți de ea și grăbiți ca prin lucrarea de colportaj să completați ținta tineretului de 100 lei de cap.

Păstrați în rugăciune și contactul personal cu tinerii euceriți în „Săptămâna Tineretului”.

Pregătiți Programul pentru săptămâna a patra.

Săptămâna patra.

Subiect: TINERETUL ȘI SPERANȚA ADVENTA.

„Așteptând fericita noastră nădejde”.

Astfel se exprimă marele apostol Pavel în epistola sa către tânărul Titu, pe care-l pregătește pentru misiunea serioasă a apostolatului lui Hristos. Marele apostol nu uită să sublinieze tânărului și răsplătirea de apostol, prin „fericita nădejde”.

Această fericită nădejde își va lua ființa, prin revenirea în mărire a Domnului, zi, către care au privit toți patriarhii și profeții.

Tineretul advent este martor activ al încheierii lucrării lui Dumnezeu pe pământ, și va fi martor ocular al acestei strălucite zi. Tinerii noștri sunt armata biruitoare care va vedea pe Domnul venind împresurat în mărire cu mii de mii și zeci de mii de mii de îngeri, la apariția cărora soarele își va pâlă strălucirea.

Înainte ca să vină această strălucită zi a speranței advente, este vorba de „mișcarea specială din timpul sfârșitului”, despre care,

ne amintim vorbindu-se în Săptămâna de Rugăciuni, următoarele: „Mai târziu veni „timpul sfârșitului” când, cartea, avea să fie desigilată și cunoștința să se îmulțască. Astfel începu marea eră a evanghelismului misionar, răspândind lumina Evangheliei la toate neamurile. Apoi, în zilele dinainte și după anul 1844, veni marea redeșteptare adventă, care conduse pe mulți din toate părțile creștinătății să înceapă într'un chip deosebit, proclamarea învățaturii celei de a doua veniri a lui Hristos. Din această redeșteptare, luă naștere această a doua mișcare adventă a profeției, ducând lumii solia precisă din Apocalips 14.

Sosind ceasul, a început și mișcarea. Cuvântul sigur al profeției, a afirmat, că în ceasul începerii judecății lui Dumnezeu în sanctuarul ceresc, în anul 1844, va apare și poporul profeției, — biserica din timpul sfârșitului cea descrisă în Apocalips 14, 12, „care păzește poruncile și are credința lui Isus”.

Când a sosit ceasul profeției, s'a ivit și poporul, care a și început mișcarea.

Această mișcare s'a născut dela Dumnezeu. Ea a prins rădăcini puternice, și străbătând Europa, a ajuns și a trecut în toate continentele pământului.

Mișcarea aceasta are o singură temă: Vestirea revenirii în mărire și pregătirea unui popor pentru a întâmpina pe Domnul. Și acest eveniment este „la ușă”.

Noi credem lucrul acesta. Dar, fraților, să-l credem din toată inima și să ne alipim la sânul lui Hristos pentru a împrumută caracterelor noastre inima Sa iertătoare, iubitoare, și plină de grijă serioasă pentru toți.

Nouă adventiștilor ni se potrivesc cuvintele zise de Domnul, urmașilor Săi: „Vegheați și vă rugați; vegheați, ca nu venind fără veste să vă găsească dormind. Ce vă spun vouă, o spun tuturilor: Vegheați!”

Fiți gata. Primejdia pentru noi este că deși cunoaștem primejdia, nu vom da atenția cuvenită pregătirii inimii și sufletului. Din această pricină Isus ne avertizează asupra celor ce zicem chiar în inima noastră: „Stăpânul meu zăbovește să vină!” Noi deci trebuie să luptăm contra acestei înclinații a inimii noastre. Acesta este gândul cel rău al servului necredincios.

Cât timp va mai fi, nu poate ști nici un om, însă Isus ne spune, că va fi mai curând decât ne putem închipui după judecata noastră. Trebuie să pășim iute.

Ziua Domnului începe cu încheierea timpu-

lui de har, care va avea loc, când s'a terminat judecata sus în cer, deci chiar înainte de venirea lui Hristos. Tineretul nostru în special să deschidă larg ochii și să nu-și piardă convingerea că acest eveniment este la ușă.

Dumnezeu va face o lucrare scurtă. Dumnezeu este care va încheia lucrarea Sa și o va scurtă în dreptate. Inșă noi să lucrăm, să ne consacram, și să ne rugăm, ca și când lucrarea aceasta ar depinde numai de noi. Altfel nu vom avea parte la triumf, când Domnul Iși va revărsa Spiritul Său și-și va încheia lucrarea.

Timpul redeșteptării. Solia redeșteptării din capitolul treisprezece din Romani, este scrisă pentru noi. Adesea în Scripturi găsim pasagii cari sunt numai pentru tineretul nostru. Astfel în epistola către Corinteni, apostolul Pavel scrie: „Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'un moment, într'o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță”. Iar în Romani 13, găsim cu adevărat o solie pentru noi: „Cunoaștem timpul, că acum este ceasul, să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua . . . Să trăim frumos, ca în timpul zilei”. Rom. 13, 11—14.

SA NE CONSACRAM CHIAR AZI.

„Vă scriu vouă tinerilor pentru că sunteți tari”.

Aceste cuvinte adresate prin Spiritul Domnului tineretului nostru, sunt cuvinte cari trebuie să determine pe tinerii noștri a trece dela vorbe la fapte: tinerii noștri azi trebuie să lase uneltele lor jos și să zică: Ce trebuie să fac Doamne? Și dacă ei vor fi trimiși pentru a duce solia prin răspândirea literaturii, în colportaj, s'o facă fără șovăire. Dacă ei vor fi chemați în comunitate a împlini, cutare și cutare serviciu, ei trebuie să zică: „Da, Doamne, robul Tău ascultă!” Dacă ei vor fi chemați să lase totul pentru a merge să se pregătească la Școală, ei să zică: „Dacă Domnul mă cheamă acolo, eu voi fi gata”. Și dacă Domnul vrea să mai restrângem din plăcerile noastre, pentru a veni în ajutorul câmpurilor întunecate, noi să stăm gata hotărâți a jertfi chiar vieața noastră, dacă s'ar cere.

Acesta este Tineretul Advent, care a înțeles că chemarea Sa a fost „pentru a lucra la salvarea altora”. Un astfel de tineret va fi demn de speranța ce se desprinde din „fericita nădejde”.

Notă pentru diriginte. Dirigintele nu lucrează fără a se fi consultat cu comitetul. Dar comitetul are datoria să înlesnească tinerilor atingerea țințelor puse prin Curierul Misionar.

Dirigintele are o completă situație a tinerilor din comunitatea sa: el cunoaște intențiile lor pentru lucrarea Domnului, și capacitatea cât și aptitudinile lor. El are însemnat în carnetul său situația fiecăruia, și este gata să sprijinească pe cei slabi prin rugăciune și prin sfat direct și indirect.

Dirigintele profită de această oră pentru a culege mărturii dela tineri asupra hotărârilor lor în ce privește „Colportajul” și „Școala”. El are acum o listă spre a recomanda pe cei ce doresc.

Dirigintele controlează situația fiecăruia în ce privește consacrarea plăcerilor neabsolut necesare, și vede cum stă fiecare cu depunerea economiilor lor pentru a veni în ajutorul Africei. El merge în frunte cu exemplul. Colportajul cu cărți poate înlesni tuturor să întreață țința.

Dirigintele, îngrijește a organiza și conduce la lucru pentru săptămânile de vară, pe toți cari doresc și pot face lucrarea cu literatura în satele vecine, și din casă în casă.

Dirigintele pregătește raportul său, asupra tuturilor observațiilor din Curierul Misionar, pentru a-l trimite Secretarului Conferinței, la sfârșitul trimestrului acesta.

Școala de Sabat.

Notă pentru diriginte.

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii.

Ordinea desăvârșită și ascultarea în iubire stau la temelia fericirii viitoare.

Școala de Sabat ne învață și ordinea și rânduiala sfântă în comunitate.

Spiritul zice: „Trebuie fixate reguli cu privire la timpul, locul și felul serviciului divin. Nimic din ce este sfânt, nimic din ce aparține serviciului divin, nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență”.

Pentru a ajuta fraților Diriginți, arătăm rânduiala în programul „Școlii de Sabat”, pentru anul acesta:

- a) Școala Instructorilor ora 8.30.
 - b) Deschiderea Școlii de Sabat cu cântare, 9.30.
 - c) Cetirea vestilor misionare și Ruga în legătură cu nevoile din câmp 9.35.
 - d) Cetirea raportului Secretarului cu observațiile Dirigintelui 9.45.
 - e) Repetiția, arătând învățăturile pentru comunitate 9.50.
 - f) Inceperea studiului pe clase, scoțând din lecțiune învățături pentru vieața noastră 10 fix.
 - g) Inchiderea Școlii de Sabat 10.25.
- Urmează pregătirea pentru predică.

Depart. Școlii de Sabat.

O armată de tineri.

„Scriu vouă tinerilor pentru
trucă sunteți tari“.

Spiritul profetic învață că Domnul vrea ca tineretul să-I fie mâna dreaptă în opera Sa de salvare.

Invitația pentru noi stă formulată în motto:

„INAINTE IN UNIRE“.

Iată în două cuvinte o dorință exprimată de Domnul încă de acum 1900 de ani.

„Mergeți în toată lumea“.

„Să vă iubiți între voi“.

Iubirea este cimentul clădirii monumentale a Domnului. Biserica Sa nu poate exista decât pe această temelie în care s'a și clădit jertfa vieții Sale din iubire pentru omenirea pierdută.

„Mergeți“, reprezintă o activitate, o luptă! Iar cuvântul „înainte“, din motto al nostru, însemnează ceace vrea să zică un comandant pentru a se pune în mișcare în vederea unei victorii.

„INAINTE!“

Domnul are în România două mii de tineri; ceace înseamnă mult mai mult decât a avut tânărul conducător Ghedeon când a smuls victoria în contra mulțimii Madianitilor; și alți trei mii de copii vin să umple golurile. Iată un lucru pe care țin să-l însemne tineretul advent, risipit în patruleuri în toată țara:

„UNIRE“.

„Unirea“ reprezintă chiar rezultanta principiului recomandat de Domnul. Să vă iubiți; iubirea reprezentând chiar întreaga grijă a Domnului în rugăciunea Sa către Tatăl: „Mă rog ca toți să fie una“. Ioan 17, 21.

Intr'o armată care merge înainte spre țintă, acci cari nu mărsăluiesc cu ceilalți toți înainte, și se ascund de greutățile marșului, formează compania de dezertori, cari nu se vor putea bucura de succesul luptei.

O armată este într'adevăr vrednică de chemarea ei salvatoare, dacă această armată este și rămâne în adevăr „una“ cu comandantul ei. Orice întreprindere în afară de comandă, constituie un act de „trădare“—oricât de bune ar părea intențiile celor ce se rășlețesc de marea coloană!

Drumurile lăturalnice sunt conducătoare la rătăcire. Drumurile lăturalnice duc în brațele dușmanului care urmărește distrugerea coloanei înainte de a angaja bătălia finală. Una cu comandantul, este pentru noi una cu Isus, gloriosul Prinț și Impăratul care Se va încoronă curând.

Marea coloană este biserica victorioasă cu care, și în care trebuie să murim . . . dar să învingem.

Gândiți-vă la zidurile Ierihonului, priviți în față ordinea și disciplina, împlântate în ei prin Iosua de însăș Domnul, care plănuiă, organizează și comandă.

Tineretul meu scump și atât de prețios Domnului, purtați jugul disciplinei lui Hristos pe umerii voștri! Jugul Domnului este „bun“. Învațați dela El „blândețea“ în „smerenie“. Astfel veți găsi pacea sufletelor voastre și veți asigura pașilor voștri intrarea triumfală pe porțile de mărgăritar ale noului Ierusalim. (Apocalips). ***

Directive pentru diriginți și comitete.

Comitetul care nu stăruiește în rugăciune și nu lucrează cu vrednicie ca să asigure tinerilor din comunitate și din preajma ei, ocaziuni prielnice pentru creșterea lor în Hristos, se împovărează cu răspunderi grele înaintea Domnului.

Dirigintele tineretului este „Cheia de baltă“ care asigură comunitatea în dezvoltarea ei viitoare și în lucrarea prezentă.

Dirigintele trebuie să-și asigure colaborarea tuturor tinerilor, și pilda Domnului Hristos este cheia cu care se poate deschide inimi indiferente sau zăvorite.

Dirigintele trebuie să trăească în toți și pentru toți. „Sămânța până nu putrezește . . . nu aduce rod“, învață Isus prin fapta Sa.

Dirigintele trebuie să țină legătura cu marele Comandant; dar fără ierarhia conducerii, există primejdia rătăcirilor conducătoare la moarte.

Dirigintele să rumege „Cuvântul“, pentru a-l transforma în laptele matern, dătător de viață și energie.

Dirigintele să fie una cu Isus și cu toți, și să meargă în frunte, tot înainte.

P. Păunescu.

(Urmare dela pag. 72.)

pot pregăti pentru ceruri. Aici este natura, pământul, dar sus va fi Cerul ca școală, universul un câmp de studiu, iar Domnul Hristos Profesorul. *Inceputul unei educații divine pentru școala viitoare trebuie făcut depe acest pământ—învățământul și educația divină ce primește un creștin de acum, îi va servi ca un certificat pentru a putea să treacă din școala pregătitoare depe acest pământ în cea mai înaltă școală—din Ceruri.*

Trad. și prelu. G. Stănică

MISIONARA CEA MICA.

Mica Ecaterina auzise pe o misionară ce lucruse 15 ani între păgâni, cum istorisise despre părțile frumoase ale lucrării, neglijând să mai amintească și greutățile.

Fetița fiind mișcată, se duse cu o nespusă bucurie acasă la mama ei, pe care o găsi cōsând pentru a câștiga pâinea de toate zilele. Fetița își exprimă față de mama sa dorința de a deveni cu timpul o misionară în Africa, zicând: „Mamă, eu cred că la vârsta de 40 de ani pot plecă spre Africa“. Mama își ridică capul dela lucru, întrebând-o: „Dar de ce ai așteptă așa de mult, fetița mea? — Dragă mamă, zise fetița, mă gândesc că mai înainte trebuie să învăț mult, să scriu cărți, și să-mi strâng mulți bani. Apoi, eu cred că sărmanii indigeni nu s'ar supără prea mult dacă părul îmi va fi încărunțit iar dinții căzuți.

— De sigur că acei sărmani indigeni nu s'ar supără dacă vrei să le ajuți a cunoaște pe Dumnezeu, chiar și dacă părul îți va fi încărunțit și dinții căzuți. Inșă trebuie să știi că vecina de alături muri săptămâna trecută în etate de 40 de ani, așa că eu cred că pentru această măreață lucrare ar trebui să te hotărăști mai din vreme.

— Ei bine! Atunci cred că voi putea porni în etate de 35 de ani.

— Este adevărat, zise mama, că omul ar crede că este încă destul de timpuriu pentru a călători în Africa. Dar în acest caz oprești șapte optimi din viața ta pentru tine, și dai lui Dumnezeu numai o optime. Inșă nu uită că tantă Ecaterina a murit tocmai în această vârstă.

— Ei, zise fetița, atunci voi plecă când voi fi de 30 de ani.

— Ascultă copila mea, vara mea Maria căzu dintr'o trăsură tocmai la etatea de 30 de ani, fracturându-și piciorul încât de atunci nu a mai putut face nici un pas.

— Atunci, spuse fetița, vreau să plec când voi fi de 25 de ani. O fată de 25 de ani este încă destul de tânără pentru a fi o misionară în Africa.

— Mama inșă zise: Dar chiar săptămâna trecută a murit o fată de 25 de ani în strada noastră.

— O! o știu; tocmai doriă să plece în curând în India.

Imediat apoi, s'a făcut o mare tăcere. Fetița se întoarse cu fața la geamul deschis spre stradă. I se păru că niciodată mai înainte nu văzuse, umblând pe stradă așa puțin bătrâni ca acuma. Se întoarse, și deși ochii îi lăcrămau, totuș zise zâmbind: „Mamă! Atunci ar fi mai bine să pornesc imediat“.

— Da, zise mama, la această te sfătuiesc și

eu, totuș plecarea ta să o consideri ca ceva în plus. Și aici poți săvârși zi după zi lucruri bune, și aci poți să-ți depui osteneala dacă vrei să fii o bună lucrătoare a Mântuitorului. Dacă ai trăi și ai lucră 25 de ani numai pentru tine, și deodată ai vrea să începi să lucrezi pentru alții, de sigur că ți-ar veni mult mai greu. Nu visă draga mea, că deodată să faci lucruri mari; îndeplinește-ți zi după zi cu credincioșie lucrurile și îndatoririle cele mai mici, pe cari mersul vieții ți le va pune în față. Și dacă va vedeă Mântuitorul că te-ai dovedit credincioasă în cele mici, îți va încredința lucruri mari, corespunzătoare puterilor tale.

— Așa și voi face dragă mamă, răspuse fetița. Vreau să încep de îndată. Mai înainte de toate vreau să-ți viu în ajutor în creșterea și îngrijirea micii mele surioare și în ce privește târguelile casei; deasemenea în toate greutățile tale. Apoi voi căută să alin multe dureri și să șterg multe lacrimi prin ajutorul și puterea pe care îmi va da-o Domnul.

Mica Ecaterina începu lucrul serios. Totul, făcea cu credincioșie și punctualitate. In toate cerea sfatul mamei. Devenise cu adevărat o mică misionară în casă.

Neîncetat se simte la fel nevoia după misionare în familie, ca și în țările păgâne unde este nevoie să se predice adevărul Evangheliei. Mica Ecaterina săvârșise părțile cele mai prețioase ale lucrării misionare, devenind pretutindeni o mare binecuvântare. Se hotărise să profite de orice ocazie, prin care ar fi putut face vreun bine cuiva. Acum ducea un coș cu alimente, altădată ducea ceva îmbrăcăminte unei văduve sărmane, sau unui orfan, ori cârpiă cuiva o haină ruptă.

Eră prietenoasă față de toți, chiar și cu copiii cei micuți. Ea eră o rază de lumină, care uscă lacrimile și îndepărtă grijile. Ea știă să mângâie pe copiii îndurerăți îmbărbătându-i. Ea căută pe cel suferind chiar și prin viscol, ploaie, sau vânt, spre a-i da un ajutor. Tot ce ar fi putut face la vârsta ei pentru Domnul, făcuse.

In felul acesta s'a pregătit mica fetiță pentru acea mare lucrare misionară, pe care o va îndeplini la o vârstă mai înaintată, dacă credinciosul Mântuitor o va chemă la aceasta.

Prin credincioșie și sârguință și-a ajuns cea mai măreață și înaltă țintă a vieții sale, și va fi între aceia, cărora Mântuitorul le va zice: „Bine, slugă bună și credincioasă, la puține ai fost credincioasă, la multe te voi pune; intră întru bucuria Domnului tău“. Matei 25, 23.

Prelucrare.

Ce ar putea face tineretul ca „Săptămâna Mare“ din acest an să aibă cel mai frumos succes?

Următoarele propuneri să servească pentru a încuraja „Cercul Tinerimii“ din Comunitatea D-voastră la o activă participare în această „mare campanie misionară“. A începe această campanie fără o organizație suficientă înseamnă nereușită. Inșă lucrul de care avem mai mare nevoie decât de organizație și de metode în lucrare este puterea Spiritului Sfânt, care face ca planurile noastre să-și găsească realizarea. „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic,“ zice Scriptura. Dacă se adeverește aceasta în vieța noastră de toate zilele, atunci cu cât mai mult se poate aplica poziției noastre în lucrarea Sa? Deaceia să ne consacram cu toții pe deplin Domnului, spre a putea împlini aceasta, cât și oricare altă datorie mai mare.

Există puțini, cari să-și poată închipui ce mare binecuvântare a adus planul „Săptămânii Mari“ pentru lucrarea noastră. Câteva fapte întâmplare pot ilustra mai bine această împrejurare. Cutoatecă această campanie este cel mai mic copil al Conferinței Generale — Campania din 1929 este abia la a 9-a ei aniversare — totuș, venitul din „Săptămâna Mare“, împreună cu bugetul pentru anul 1928, a contribuit la executarea de 152 proiecte diferite. Au putut fi acordate ajutoare pentru complectare de Școli Misionare, cari au puține mijloace și material de învățământ; pentru ridicare și înzestrare de mici stațiuni medicale, și ca ajutor pentru case de Editură în câmpurile misionare. Ultimul an al „Săptămânii Mari“ — 1928 — a fost cel mai bun aici în Europa. Inșă 1929 trebuie să fie și mai bogat și prin harul lui Dumnezeu, vom ajunge.

Spre a vă putea face o idee mai bună de foloasele, pe cari le aduc darurile „Săptămânii Mari“, aruncați o privire pe o parte din scrisoarea fr. W. H. Anderson, unul din misionarii din Africa, care are multe experiențe, fiind de un timp îndelungat în lucrare:

„Misiunea Lepi (Africa de Sud), unde se află D-r. Tong, a fost vizitată în primele 8 luni din anul 1927 de 2.961 bolnavi. Pe cei mai mulți dintre ei D-r. Tong îi consultă la ușa casei sale. El vizită și trată pe bolnavi sub un copac din curte. Apoi am primit bani din fondul „Săptămânii Mari“ și am construit un mic spital. În timpul primelor 8 luni din anul 1928, 17.263 de bolnavi au vizitat acest mic spital“.

Până acum n'am avut nici o deziluzie cu privire la aceste daruri. Inșă succesul lor depinde de poziția, care o ia fiecare membru, fie bătrân, fie tânăr, față de acest plan. Dumnezeu să influențeze inimile noastre, ca noi să

facem tot ce ne stă în putere în timpul acestei campanii, și să ne trimeată în puterea Lui, pentru ca noi să putem duce ultima solie de har unei lumi robite și oboșite.

LITERATURA NOASTRA MISIONARA.

Ce schimbare minunată a avut loc față de întâia ediție a primei noastre reviste „Present Truth“ (Adevărul prezent) din anul 1849, care sub rugăciune a fost destinată să aducă lumii solia îngerului al treilea. Acuma literatura noastră se tipărește în 132 limbi. Chiar limbile greoaie ale Dunsunilor de pe Borneo, și dialectele mongole au intrat de curând sub tipar, pentru a duce solia îmbucurătoare despre apropiata venire a lui Isus în toată lumea. Dacă am cumpără din toate scrierile pe cari le tipărim acuma numai câte un exemplar, ele ar costă peste 250.000 lei; iar decând există Departamentul Editurii, am răspândit literatura în valoare de 11.550.000.000 lei. Aceasta este o dovadă minunată despre faptul că solia este dusă în toate părțile lumii prin literatură.

Fiecare poate să informeze și să instruească pe vecinii săi cu ajutorul literaturii noastre. În scopul acesta servesc mai întâiu tractatele. Oricine poate dărui, vinde sau trimite un tractat într'o scrisoare vreunui prieten. Purtați totdeauna într'un buzunar tractate, și vindeți-le pe drum.

Afară de aceea putem vinde revistele noastre, cari conțin un tezaur de adevăr. Fiecare „Cerc al Tinerimii“ să-și facă anumite proiecte pentru întrebuițarea acestor „predicatori muți“. Frații pot face în fiecare oraș oricât de mare ar fi el, o lucrare minunată prin vânzarea revistelor noastre.

În cele din urmă vin cărțile cele mari. Ce minunat va fi, când Domnul ne va descoperi în Impărăția Sa ce influență au avut aceste frumoase cărți asupra lumii. Și ce raport minunat se scrie în fiecare zi despre acei bărbați și femei credincioase, cari merg din ușă în ușă cu aceste cărți, ce conțin adevărul. Dumnezeu cheamă mii de membri ai comunităților ca lucrători în aceasta însemnată lucrare a colportajului.

Mulțumiri fie aduse Domnului pentru casele noastre de Editură și pentru literatura pe care o tipăresc. Să ne folosim cât se poate de mult de această literatură, pentru a contribui prin străduințele noastre la grabnica încheiere a lucrării.

Programul adunării misionare din luna Maiu 1929.

SĂPTĂMÂNA MARE.

Imi amintesc cu evlavie de sfințenia cu care părinții mei înțelegeau să se pregătească pentru a întâmpina ziua învierii Domnului printr'o săptămână de post și rugăciune specială. Pe vremea aceea, acum 30—40 ani, erau încă multe familii, cari se temeau de Dumnezeu și cari, deși nu cunoșteau însemnătatea, pentru ei, a învierii Domnului, dar totuși, în grija pe care o puneau, în păzirea serioasă, în graba cu care curățau și rânduiau totul, în regularitatea cu care luau parte la serviciul religios, învățau sfințenia pe care o pricipuseră, dela părinții lor.

Această grijă serioasă a pătruns atât de adânc inima și ochii mei atunci, că deși eu ajunseseam un tânăr, încă păstram, contra apucăturilor multor camarazi de ai mei, obiceiul curat, de a mă reculege în această săptămână a patimilor, și a așteptă, cu o serioasă evlavie serbarea învierii. Da, posteam în toate privințele, și înțelegeam să sfințesc printr'o purtare curată, acea săptămână a patimilor lui Hristos, Săptămâna Mare.

Dar Dumnezeu, care este bogat în milă, m'a chemat și pe mine din întunec la lumină (Fapt. 26, 18), și a pus și piciorul meu pe o stâncă tare (Ps. 40, 3), și azi, după zece ani, înțeleg mai bine cuvintele apostolului Pavel: „Când eram copil, gândeam ca un copil; când m'am făcut om mare, am lepădat ce eră copilăresc“. 1 Cor. 13, 11.

Ca bărbat încercat în cei 35 de ani cu răspunderi, și după zece ani de lupte în lumina Evangheliei lui Hristos, cred, că am datoria, ca străjer al Domnului Isus, să strig scumpilor mei frați și surori depe plaiurile României, în spiritul Proorocului Isaia: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului nostru răsare peste tine. Iată întunecul acoperă pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și *slava Lui se arată peste tine*“. Isa. 60, 1. 2.

În aceste îndemnuri profetice stă miezul misiunii noastre din Marea Săptămână care începe la 4 Mai.

Mă gândesc la evlavia și seriozitatea din Săptămâna Mare a copilăriei mele! Bărbătește îmi ridic ochii spre viul Dumnezeu și pătrund prin credință până lângă tronul măririi în dreapta căruia stă slujitor Isus; blândul Isus, ale cărei cicatrice vorbesc neîncetat în ochii mei, despre iubirea cu care Tatăl ne-a

iubit și despre bărbăția și suferința cu care Domnul ne-a salvat. Și toate aceste gânduri umplu de seriozitate inima mea.

Scumpii mei frați, aceste cunoștințe și aceste convingeri, ne impun o serioasă răspundere, atât mie cât și vouă.

„Tatăl a iubit lumea atât de mult“, și Domnul a plâns pentru lumea aceasta, care piere din lipsă de lumină.

„Voi sunteți lumina lumii“, a zis Isus; și eu nu pot trece fără să mă cutremur în fața răspunderii.

Credeți voi împreună cu mine în seriozitatea răspunderilor noastre? Știu că credeți! dar vă rog în numele Domnului, adăugați la *credința voastră fapta voastră*.

Dumnezeu ne oferă în această Săptămână Mare, privilegiul să punem talanții noștri la schimbător, și amintiți-vă cu seriozitate de pilda celor ce au primit cinci talanți, doi talanți, ca și de cel ce a primit un singur talant. Vedeți răspunderile, priviți din nou în zare măreața serbare a revenirii, cercetați din nou sublima făgăduință din Apocalips 3, 20, și hotărâți-vă azi din nou! Ce aveți de făcut?!

Știu că Spiritul Sfânt este la lucru, și cred că inimile noastre ale tuturor sunt setoase după acest nectar al vieții veșnice. El ne învață și ne va aminti... datoria noastră!

Domnul zice: „Viu curând“, iar marele apostol Pavel ne prevestește: „Încă puțin, foarte puțin și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi“.

Duceți în preajma voastră, și în cătunele voastre învecinate această sfântă veste: „Domnul vine“. „Ferice de cel ce-și spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și prin porți să intre în cetate“.

Indrăzniți! zice Domnul, „Eu am biruit lumea“.

P. Păunescu.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director și Red. resp.: } ȘT. DEMETRESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

București IV.

„VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII“.

Când Isus vorbea către popor, învățăturile Sale erau interesante și țineau încordată atențiunea ascultătorilor prin ilustrațiile numeroase luate din natura înconjurătoare. Poporul se adunase dis-de-dimineață. Soarele se ridica tot mai maestos pe cerul albastru, alungând umbra care încă năvălia în văi și prin strămtorile munților.

Splendoarea cerului din partea de răsărit nu dispăruse încă, iar lumina soarelui inunda țara cu strălucirea ei; suprafața liniștită a mării reflecta lumina aurie a soarelui și oglindea norii trandafirii ai dimineții. Bobocii, florile și frunzele străluciau în podoaba stropilor de rouă, pasărilor cântau melodiile lor dulci și întreaga natură zâmbia sub bine-facerea unei zile noi. Mântuitorul privi mai întâi la mulțimea adunată înaintea Lui, apoi spre soarele ce se înalța, și zise ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii“.

După cum soarele pornește să-și împlinească însărcinarea sa plăcută de a împrăști umbra nopții, și a deștepta lumea la o nouă viață, așa trebuie să pornească urmașii lui Hristos, în misiunea lor revărsând lumina Cerului asupra acelora, cari se găsesc în întunecimea păcatului și minciunii.

În puternica lumină a dimineții, orașele și satele situate pe dealurile din împrejurimi apărură lămurit, dând scenii o înfățișare fermecătoare. Referindu-se la ele, Isus zise: „Nu se poate ascunde cetatea așezată d'asupra muntelui“. Și continuă mai departe, zicând: „Nici oamenii nu aprind lumina și o pun sub obroc, ci în sfeșnic și luminează tuturor, celor cari sunt în casă“.

Cei mai mulți dintre ascultătorii lui Isus erau muncitori, țărani și pescari, a căror simplă locuință nu cuprinde decât o singură încăpere, în care o singură lumânare pusă într-un sfeșnic trebuie să servească întregii case. „Așa“, zice Hristos „lăsați să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, pentru ca să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru care este în Ceruri“.

Nici o altă lumină nu a strălucit sau va străluci cu folos asupra oamenilor căzuți, decât aceea care isvorăște dela Hristos. Isus, Mântuitorul, este singura lumină care poate lumina lumea ce zace în întunecul păcatului. Despre El stă și scris: „Vieața era într'insul și vieața era lumina oamenilor“. Ioan 1, 4. Primind din această vieață, ucenicii puteau deveni purtători de lumină. Vieața lui Hristos în inima lor, iubirea Sa descoperită în caracterul lor, îi făcea lumina lumii.

Noi oamenii nu avem în noi înșine nici o lumină. Fără Hristos suntem ca o candelă neaprinsă, ca luna când este ascunsă de soare; noi nu avem nici o rază de lumină pentru întunecata lume.

Dar dacă ne îndreptăm către Soarele Dreptății, dacă venim în legătură cu Hristos, atunci tot sufletul va fi luminat de strălucirea prezenței lui Dumnezeu.

Urmașii lui Isus trebuie să fie chiar ceva mai mult decât o lumină între oameni. Ei trebuie să fie lumina lumii. Isus zice către toți, cari cheamă numele Său: Voi v'ați predat Mie, și Eu v'am dat vouă, ca reprezentanți ai Mei, lumea întreagă! După cum Tatăl L-a trimes în lume, tot astfel El zice: „Așa vă trimet și Eu pe voi în lume“.

După cum Hristos a descoperit pe Tatăl, așa trebuie să descoperim și noi pe Hristos. În timp ce Mântuitorul nostru este singurul izvor al tuturor luminilor, o, creștine, nu uită, că El Se va descoperi prin oameni. Binecuvântările lui Dumnezeu vor fi revărsate prin instrumente omenești; Hristos însuși veni ca Fiu al omului. Natura omenească unită cu natura cea dumnezească, va mișca omenirea. Comunitatea lui Hristos, fiecare ucenic al Maestrului în parte, este un instrument hotărât al cerului care să descopere oamenilor pe Dumnezeu. Ingerii mării așteaptă să dea prin tine lumină cerească și putere acelor suflete, cari sunt aproape de pierzare.

Vrei tu să neglijezi lucrul cel ho-

tărît pentru tine? O, atunci în acelaș grad lumea este lipsită de făgăduința influenței Spiritului Sfânt!

Isus însă nu porunci ucenicilor Săi: „Faceți ca lumina voastră să lumineze“; El zise: „Lăsați să lumineze“. Când Hristos locuiește în inimă, este imposibil să se ascundă lumina prezenței Sale. Când acei, cari pretind că sunt urmașii lui Hristos, nu sunt lumina lumii, aceasta este, fiindcă ei au părăsit puterea vie; și dacă nu au nici o lumină pe care s'o răspândească este, fiindcă nu au nici o legătură cu Izvorul luminii.

În toate timpurile „Spiritul lui Hristos, care era în ei“, a făcut pe adevărații fii ai lui Dumnezeu, lumina contemporanilor lor.

Așa, Iosif a fost un purtător de lumină în Egipt. Prin castitatea sau curățenia lui, prin binefacerile și iubirea lui copilărească, el descoperi pe Hristos, în mijlocul unei națiuni păgâne. Pe cărarea către țara făgăduită, adevărații credincioși dintre Izraeliți au fost o lumină pentru popoarele din preajma lor. Prin ei, Dumnezeu Se descoperi lumii. Dela Daniel și tovarășii lui din Babilon, dela Mardocheu din Persia au pornit raze strălucitoare de lumină, cari au pătruns în mijlocul întunecimii curților regale. Tot așa, ucenicii lui Isus sunt desemnați a fi purtători de lumină pe calea către cer; prin ei, milostivirea și bunătatea Tatălui este descoperită unei lumi învăluită în întunecul unei noțiuni false cu privire la Dumnezeu. Oamenii, văzând faptele lor bune, ajung să mărească pe Dumnezeul din cer, întrucât li s'a descoperit că în Univers tronează un Dumnezeu, al Cărui caracter este vrednic de laudă și de amintire. Iubirea dumnezească, care arde în inimă, armonia asemănătoare cu Hristos, care se dă pe față în viață, sunt pentru fiii lumii priviri aruncate în cer spre a putea prețui și ei frumusețea cerească.

În acest chip, oamenii sunt aduși să creadă în „iubirea pe care o are Dumnezeu pentru noi“. 1 Ioan 4, 16. Astfel inimile altădată păcă-

toase și stricate, devin curate și schimbate, pentru ca să poată fi înfățișați „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“. Iuda 24. Cuvintele Domnului: „Voi sunteți lumina lumii“, se raportează la certitudinea faptului, că El a încredințat urmașilor Săi, o misiune care cuprinde lumea întreagă. În zilele lui Hristos, interesul personal, mânia și prejudecata clădise zidul de despărțire, puternic și înalt, între păzitorii sanctuarului, și celelalte popoare ale pământului. Dar Mântuitorul veni ca să schimbe această stare. Cuvintele buzelor Sale sunau altfel decât învățăturile preoților și rabinilor.

Hristos a surpat zidul de despărțire, iubirea de sine și prejudecățile de naționalitate, și propovădui iubirea pentru tot neamul omnesc. El ridică pe oameni din cercul strâmt al egoismului lor; El desființează toate granițele diferitelor țări și toate deosebirile societății. El nu făcea deosebire între vecin și străin, prieten și dușman, ci El ne învață să vedem în orice suflet nevoie, pe aproapele nostru, iar lumea s'o privim ca fiind câmpul nostru de lucru.

După cum razele soarelui pătrund până în colțurile cele mai îndepărtate ale globului pământesc, tot așa vrea Dumnezeu ca lu-

mina Evangheliei să ajungă la fiecare suflet de pe pământ. Dacă comunitatea lui Hristos va îndeplini această intenție a Domnului, atunci lumina va străluci tuturor acelorora cari stau în întunec și în umbra morții. În loc ca membrii unei comunități să se strângă laolaltă și să se ferească de răspunderi și purtarea crucii, mai bine s'ar răspândi pretutindeni și ar lăsa să lumineze lumina lor, lucrând pentru mântuirea sufletelor altora; și așa „Evanghelia Impărăției“ ar fi dusă repede în lume.

„Cugetări“, p. 63—72.

(Urmare dela pag. 71.)

Secretarilor din Conferință. Chemați pe Domnul în ajutor, folosiți și experiența bogată a predicatorilor voștri, și luptați-vă, să faceți din școala de Sabat, o școală organizată ca un ceasornic. Astfel, Domnul vă va binecuvânta dorința voastră de ascultare, dându-vă bucuria de a câștiga suflete pentru Hristos; suflete iubitoare de aproapele, cari vor consacra cât mai mult pentru „încheierea lucrării“ și grăbirea venirii în mărire.

Deaceea vă zic din nou: ascultați, experimentați și vă rugați. Rugați-vă și pentru noi, ca Domnul să ne binecuvinteze cu înțelepciunea Sa cerească, ca să vă fim de folos în desvoltarea școlii de Sabat.

Secr. Depart. Școlii de Sabat.

ANUNȚ:

Un prieten de adevăr caută serviciu ca agricultor, pomicultor sau orice muncă cu brațele. Dorește Sabatul liber. Cunoaște numai limba română. A se adresa la: Iordan Mihailof, Str. I. Cămarășescu, No. 61. Turtucaia.

Fratele Mihail Mardare, din comunitatea Leova, caută serviciu. Adresa la: Reinheimer, Leova, Str. Traian, No. 6, Jud. Cahul.

Cine știe ceva despre sora Amalia Ștefiuc, membră a comunității Piatra Neamț, este rugat să comunice la: Constantin Munteanu, Str. Pietricica 5, Piatra-Neamț.

Deasemenea cine știe ceva despre fratele Ioan Ticău și Ioan Mocanu, este rugat să anunțe la: Ștefan Constantinescu, Str. Șanțului No. 66, Galați 5. Iar cine știe ceva despre sora

Anghel Anghelina să anunțe la: Artur Văcăreanu, Str. Labirint 116, București IV.

ERATA:

Rugăm ca la pag. 52 din Curierul Misionar No. 4, 1929, a se ceti 2 Cronici 15, 7 în loc de 2 Cor. 15, 7.

Red.

NECROLOG.

Sora *Ghița Dumitrescu*, membră a comunității București-Belu, a adormit în Domnul pe ziua de 18 Febr. a. c.

Sperăm s'o vedem la învierea dreptilor.

Sora *Maria Bobincă*, membră a comunității București-Nord, a adormit în Domnul pe ziua de 26 Februarie, a. c.

Nădăjduim a o vedea la arătarea Domnului Isus.

D. Paraschiv.

Sora *Ioana Ignat*, din comunitatea Târgoviște, fratele *Neacșu Daie*, din comunitatea Măruntșiu, și copiii *Paul Duică*, *Asineta Neacșu*, și *Constantin I. Radu*, au fost chemați de Domnul la odihnă.

Sperăm să-i putem întâlni pe pământul nou.

Sora *Stana Stan Ion*, din comunitatea Băicoiu, grupa Aricești, a adormit în Domnul pe ziua de 26 Ianuarie 1929. Cu ocazia înmormântării, Cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit de foarte multă lume.

Sperăm ca s'o vedem înviind odată cu cei drepti.

C. Dobre.